

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep Calm

Miquel Berga

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Puros

Sigmund Freud, el pare de la psicoanàlisi, tendia a projectar significats profunds i reveladors en detalls aparentment innocents de la vida diària. Potser per això uns seus alumnes li van fer una broma maliciosa en relació amb l'afició del mestre de fumar puros enormes en forma de pregunta: no seria aquesta inclinació un detall revelador donada l'òbvia naturalesa fàl·lica dels cigars d'aquella mida? El gran home es va defensar de la insinuació responent que, a vegades, "un puro és només un puro". L'anècdota em remet a un moment deliciós del llibre de Prudenci Bertrana *Jo!, memòries d'un metge filòsof*. Bertrana recrea l'ambient del manicomi de Salt (ara un modelic hospital psiquiàtric) a començaments de segle, quan era dirigit pel peculiar psiquiatre Dídac Ruiz.

Un dia, el director atenia un visitant il·lustre, el president de la Diputació de Barcelona, institució protectora de l'hospital. El doctor Ruiz li mostrava, ufanos, els horts que

El nostre malalt mental dominava perfectament les potencialitats del llenguatge simbòlic

cultivaven els interns en l'esperit de la innovadora tècnica que anomenaven laboroteràpia per mantenir-los entretinguts en feines d'utilitat per a la comunitat. Aleshores se'ls apropa un pacient amb una pastanaga a la boca en actitud de fumar-se-la ostensiblement. Les autoritats de seguida entenen la situació i li fan comentaris condescendents: "Carai quin puro! Que vagi de gust!", etcètera. El boig els somriu i els fa reverències, però quan s'han allunyat unes passes es gira i crida: "Ei! Vostès, fotuts burros, que això no és un puro: és una pastanaga!"

És evident que el nostre malalt mental dominava perfectament les potencialitats del llenguatge simbòlic i es va permetre fer-los un joc de rol sensacional que consisteix en un boig que es fa passar per boig... i els savis cauen en la trampa! El nostre home, des de Salt, li estava enviant un missatge a l'autor dels grans tractats de la psicologia moderna: "Doctor Freud, estigui tranquil, a vegades un puro és un puro i a vegades una pastanaga és una pastanaga."

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Fracturats

Davant l'alarma de l'independentisme català, José María Aznar, l'amo de tot del PP, va voler tranquil·litzar els seus diestros que abans es fracturaria Catalunya que Espanya. L'asseveració ha acabat tenint molt bona acollida en els ambients on menys s'esperava: entre els decebuts independentistes catalans que han vist com es trencava la unitat sobiranista que representa que va resultar guanyadora en les eleccions del 27 de setembre. Dic "representa" perquè la unitat s'ha demostrat fictícia, quan hem comprovat que cadascú anava pel seu compte amb els seus particulars –i legítims, que no m'oblidi de la santa paraula– interessos ideològics o els seus greuges personals. Per aquella sentència Aznar ha estat conceptuat com algú que coneix els catalans per sobre de les mares respectives que ens van dipositar en aquesta vall de llàgrimes i en particular en aquest país poblat de persones a qui el propi sofriment dóna plaer, com diu la definició de masoquista. S'ha d'estar molt afec-

ANTHONY GARNER

tat d'aquesta alteració psíquica per donar la raó a Aznar en aquests moments aflictius. No és el meu cas, que no l'hi dono ni quan sembla que la té. Però que no la té. O no del tot.

Josep Maria Brunet, periodista destacat per *La Vanguardia* a Madrid des de fa anys, ho explica bé: Aznar no es referia a la fractura dels independentistes, sinó que Catalunya es dividiria gairebé en parts iguals entre els partidaris de la independència i els contraris. Ha estat així? Ha estat així, només que sense el dramatisme que Aznar preveia o desitjava, perquè som un país civilitzat. Allò que el vaticinador no va intuir és que es fracturés l'independentisme. O millor dit i parlant

més en general: que els que perseguen un objectiu comú acabarien barallats entre ells. Per saber aquesta constant del nostre ésser col·lectiu no ens calen anàlisis de fora sinó que n'hi ha prou amb la lectura dels llibres de la història de Catalunya. L'últim, el de Josep Fontana, ho diu clar: cada cop que hem estat a la vora d'una meta sublim, sigui a l'època del rei Pepet o al segle XXI, a l'últim moment ens hem arronsat. Si fins i tot ens discutim individualment. Ara em ve al cap que el gal·licisme *camion* es va convertir en *camió* per la bel·ligerància del filòleg Ramon Aramon defensant que en català no hi havia paraules agudes acabades en *on*.

A pesar de tot, Aznar. Les divisions en el sobiranisme han vingut perquè prèviament hi va haver l'empat o mig empat que ell va veure venir. Si l'independentisme s'hagués imposat amb molta majoria, les baralles també hi haurien estat, però per veure qui l'administrava: Junts pel Sí o la CUP, però també el PSC, ICV o Podem. O el mateix PP, escindit o reconvergit, mirin què els dic.